

Goldhagen je više privlačio u javnim nastupima publiku nego npr. Momzen ili Koka koji su se pitali o složenim strukturama i sistemskim uslovima. U javnosti je prihvaćen zbog snažnog moralizma. Javnost nije zanimao metod, već se samo pitala o kolektivnoj krivici, provokativnoj tezi. Za razliku od obilja literature o nacizmu koja je zapostavljala, potcenjivala ili "objektivistički" tumačila subjektivnu stranu počinjenih zločina (naredba, strah od kazne, konformistički pritisak), Goldhagen je pošlo za rukom da oživi zanimanje za običnog Nemca kao ubeđenog aktera fašističkih zločina. Naravno da akademsko pomeranje istraživačkih prioriteta na pojedinca nije uzbudilo javno mnjenje već obimni arhivski materijal o grozotama ubijanja Jevreja. Opširnim i iscrpnim opisom grozota zločina koji su gotovo sustigli efekat kamere Goldhagen je uspešno podstakao moralno zgražanje mladih i sugestivno ih uputio na poistovećenje sa žrtvama. Jevreji su monopolisali prostor žaljenja, u njemu nije ostalo mesta za brojne druge antifašiste i narode. Na delu je bilo drugačije poistovećenje od onoga iz 1970-ih kada su uzor antifašista bili borci, partizani, Če Gevara. Već u narednoj deceniji, kako je primetio Kinl, nastupila je rezignacija – borci više nisu uzori, divljenje je prešlo na žrtve. U toj klimi Goldhagen je postao privlačan. Veliko zanimanje javnosti u Nemačkoj za Goldhagena svedoči o raširenoj potrebi ponovnog suočavanja sa masovnim zločinima iz prošlosti: jasna je težnja za "normalizacijom" savremene nemačke politike, zatim nastojanje da se preispita odbojni odnos prema strancima i, konačno, Nemačka uvede u red zemalja koje vode miroljubivu politiku. Za debatu, u kojoj će se konačno raščistiti stvari i skinuti hipoteka sa Nemačke, bili su zainteresovani i konzervativni nacionalisti koji su shvatili da je uslov "normalne" politike moćne sile oslobađanje od svih balasta nemačke prošlosti. Međutim, javna podrška Goldhagenu pokazala je manjkavosti i slab uticaj istoriografije: traganje za sistemskim i strukturnim uzrocima i apstraktne teorijske formule ne mogu zadovoljiti potrebu javnosti za imenovanjem ubica i osvetljavanjem njihovih motiva. Uzgred rečeno, zasićenosti ove vrste nema kod jugoslovenske istoriografije koja još nije dosegla nivo odbojnosti prema strukturnim apstraktnim tumačenjima (jer ih gotovo i nema), već je uglavnom na "bezbednom" događajnom nivou i javnost uspešno uzbuđuje selektivnim arhivskim egzaktnim dokazima o genocidu drugih nacija.

Popularnost istoriografije dobrim delom počivana neteorijskom pripovedanju i živom načinu izlaganja koje traži imenovanje aktera. Javnost traži imena, a ne strukture. Osim toga, trebalo bi ispitati da li se razlika suda stručne kritike i javnog prihvatanja aktuelnog historiografskog dela podudara sa generacijskim razlikama (stariji su skeptični, amladi spremni na radikalno preispitivanje prošlosti). Široke društvene, a naročito politički oblikovane potrebe traže "selektivnu istinu" pa je površna publicistika u kriznim periodima uglednija i uticajnija od višeslojnih naučnih radova. Goldhagen svako nije dokaz za ovu tvrdnju, jer je njegov medijski proboj počivao na drugim osobenim nemačkim okolnostima. Polemika oko njegove knjige primer je kako se rasprava može preusmeriti na obrascetumačenja zločina, a ne na samo varvarstvo čitavog postupka.

Klausen je na zaoštren način skrenuo pažnju namedijsku latentnu propagandnu funkciju rasprava oko prošlosti, koje su, umesto da podele nemačku naciju, na paradoksalan način je homogenizovale (Claussen 1992). Aušvic se, naime, u SR Nemačkoj instrumentalizuje da bi se obnovio osećaj nacionalnog "mi". To je proces koji teče od Fasbinderove TV serije o holokaustu, preko Bitburga, Historikerstreit, Goldhagendebate do rasprave o Holokaust muzeju. Od kada su mediji holokaust učinili potrošnom robom, u Nemačkoj je na delu nacionalizovanje holokausta. Naizgled, beskonačne rasprave od Historikerstreit do debate